

[Aksel Larsen.]

ikke hvorfor — at gøre opmærksom paa, at der var Enighed i Rigsdagen eller i hvert Fald i Folketinget — da der var Enighed mellem samtlige de Partier, der findes i Landstinget, kan man jo roligt sige ikke alene i Folketinget, men i hele Rigsdagen — om et Konverteringsforslag, som skulde virke i Retning af en Nedsættelse af Renten, men, siger det ærede Medlem saa, det var jo desværre umuligt at gennemføre. Det var ikke Landstinget, der standsede det, men det var Pengeinstitutterne, som hverken turde eller kunde — og det ærede Medlem lagde Eftertryk paa kunde — være med.

Det ærede Medlem gik ikke vidt nok dér. Hvorvidt Pengeinstitutterne turde eller kunde, var jo da afhængigt af et subjektivt Skøn, udøvet af de samme Pengeinstitutter, og det helt rigtige havde været at sige, at Pengeinstitutterne, eller rettere sagt Bankerne, ikke vilde gaa med, men forbød Rigsdagen at gennemføre den Lov, hvorom der var Enighed. Det er i Virkeligheden Forholdet vedrørende den daværende Konverteringsplans Stranding, at da der var opnaaet Enighed i Folketingsudvalget mellem de fire dengang udvalgsberettigede Partier — maaske er det ogsaa de eneste, der er udvalgsberettigede nu, det er jeg ikke helt i Stand til at afgøre, men det vil vel inden saa længe opklares fuldstændigt. . . (Afbrudelse af *Christmas Møller*). Ja, det kunde vi naturligvis, hvis vi omgikkes lige saa let-sindigt med Principperne som visse andre.

Da der var opnaaet Enighed mellem disse fire Partier, skulde man anse Lovforslagets Gang gennem Rigsdagen for sikret, men saa spurgte man Bankerne, fik det Svar, at Bankerne ikke vilde medvirke, og saa foretrak de fire store Partier i den Grad at compromittere deres saa højt lovsungne forfatningsmæssige Ideer, at de bøjede sig og sagde: Bankerne maa naturligvis have Vetoret i denne Sag.

Det er nødvendigt at komme med den Korrektur til det ærede Medlem Hr. Clausagers Udtalelse, som med denne Korrektur i allerhøjeste Grad belyser, hvem der i Grunden er de bestemmende her i Landet. Det compromitterer ikke Tanken om en Rentenedsættelse, det compromitterer kun de Partier, der bøjede sig for Bankernes Diktatur. Men netop af disse Grunde er det nødvendigt, at vi bedømmer det foreliggende Lovforslag paa en anden Maade og ud fra de Synspunkter, jeg her har omtalt.

Der har været rejst den Indvending mod Forslag til Lov om Merindkomstskat,

at Udgangspunktet for Bedømmelsen af, hvem der skal betale, er forkert. Man mener, dels at det foreslaaede Aaremaal, 3 Aar, er forkert, og dels at det er uheldigt valgt, og at man skal gaa længere tilbage. Vi kan ikke dele disse Synspunkter, i den Henseende finder vi, at Regeringen virkelig for en Gangs Skyld har været heldig i sine skattemæssige Betragtninger og i Valget af disse 3 Kriseaar. Det er jo som Følge af den Politik, der har bragt os saa vidt, som vi er kommet nu, at de rige her i Landet er blevet rigere og de fattige fattigere, og saa maa man virkelig vælge Aar som Udgangspunkt, hvor man kan angribe den i Kraft af Krisepolitikken og de sidste 3—4 Aars Udvikling skabte Rigdom.

Der udtales Frygt for, at det skal gaa ud over nogle enkelte. Det kan jeg ikke afgøre, om det gør, men i saa Fald bør man ogsaa kunne dokumentere, at man har været lige saa frygtsom, da det drejede sig om de mange indirekte Beskatningslove, der er gennemført. Dengang hørte vi aldrig fra Venstre eller Det konservative Folkeparti, at man var bange for at begaa Uret mod nogen.

Der udtales Frygt for, at mange skal søge at komme ned under den fastsatte Grænse, de 10 000 Kr., ved at anstrenge sig særlig voldsomt under Udfyldelsen af „Selvangivelserne“ i denne Maaned. Den Frygt behøver ikke at være berettiget, der findes i hvert Fald Metoder, hvorved man kan imødegaa saadanne Manøvrer, og det kan vi jo tales ved om; naar Lovforslaget skal til anden Behandling og Selvangivelserne er indleveret.

Den foreslaaede Lov om overordentlig Indkomstskat til Staten har saadan set vor fulde Billigelse; vi kan kun beklage, at man ikke er gaaet langt videre ad den her betraadte Vej. Det havde efter min Mening været mere rimeligt, om man ikke havde fremsat to Lovforslag, men kun eet, at man ikke havde søgt at fremskaffe en Del af Pengene ved Hjælp af en Skat og en anden Del ved Hjælp af et Tvangslaan. Det havde været bedre, hvis man havde forsøgt at fremskaffe alle de Midler, der skal bruges, ved Hjælp af en Skat paa de store Indtægter og Formuer — naturligvis med særligt Henblik paa dem, hvis Indkomster i Aar og til næste Aar er større, end de har været tidligere.

Naar man anser det for muligt at inddrive denne Gældssaneringsydelse — og jeg maa gaa ud fra, at Regeringen ved Fremsættelsen af Lovforslaget anser